

Slovo kazatele úvodem

Bratři a sestry, milí přátelé,
Pán Bůh nám daroval možnost vstoupit do nového kalendářního roku 2016! Ještě nám doznívají různé události roku 2015. Byly to pro mnohé starosti, bolesti, trápení, ale také chvíle radosti, duchovního růstu, práce a služby. Všem, kteří patříte do sborového společenství v Soukenické, děkuji jménem staršovstva za Vaši pomoc ve společné službě pro Boží království. Kolik to bylo práce, modliteb, finančních příspěvků, svědectví Kristu? Něco se dá zmapovat, ale mnohé zůstává skryto a jen Pán Bůh ví, jak jsme přinášeli své oběti z lásky ke Kristu. Díky za to, co se mohlo, přes naši nedokonalost a lidskou porušenost, vykonat. Jen díky službě a obětavé lásce mnohých se mohlo společně pracovat pro Boží království, budovat společenství Kristových učedníků a sloužit společnosti, do které nás Pán Bůh postavil. Jakoby ani nebyl čas na ohlednutí se a už je zde nový kalendářní rok 2016! Ke všem vašim krokům, k vašemu rozhodování, k práci a službě druhým vám přeji Boží blízkost, moudrost Ducha svatého a lásku a porozumění ve společenství bratrů a sester. Pokud jsme něco pokazili, je zde možnost nového začátku. Náš Pán je Bohem milosrdenství a milosti. Je znovu ochoten se s námi setkávat, naslouchat nám a jít s námi životem. Kéž se naplní v životě každého z nás slova: Kristus ve vás!

Pavel Černý

Verše pro rok 2016

Sbor

Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.

Efezkým 6,13

Kralupy

V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje poženání!

Žalm 3,9

Mělník

Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který

nás povolal vlastní slávou a mocnými činy.

2. Petrova 1,3

Neveklov

Kdybychom na jméno svého Boha zapomněli, k bohu cizímu své ruce rozepjali, což by to Bůh neodhalil? Zná přece tajnosti srdce.

Žalm 44,21-22

Staršovstvo

Štítem je mi Bůh, on zachraňuje ty, kdo mají přímé srdce.

Žalm 7,11

Nedělní besídka

Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost.

Žalm 37,3

Náboženství

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.

Žalm 90,12

Dorost

Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.

1. Petrova 1,15

Awana

Toto praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Já tě vyučuji tomu, co je ku prospěchu, uvádím tě na cestu, po níž půjdeš.

Izaiáš 48,17

MLádež

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.

Matoušovo evangelium 5,8 (ČSP)

Oldstars

Hospodin se ujímá pokorných, svévolníky snižuje až k zemi.

Žalm 147,6

Skupinka maminek

Nyní tedy, je výrok Hospodinův, navraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku.

Jóel 2,12

Nestárnoucí generace

A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.

1. Korintským 15,58

Pěvecký sbor

Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.

1. Korintským 1,30

Hudební skupina

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.

Matoušovo evangelium 5,8 ČSP

Skupinky

Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli.

Žalm 18,4

Diakonie

V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnaní!

Žalm 3,9

Hospodářská rada

Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.

Žalm 73,28

Samaři

Cvič se v pobožnosti.

1. Timoteovi 4,7

Kázání na začátek roku 2016**Dětské rozmary****nebo****Boží moudrost?****1. čtení: Přísloví 1,7-33****Text kázání:**

Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; naříkali jsme, a vy jste nelomili rukama.' Přišel Jan, nejedl, nepil - a říkají: 'Je posedlý.' Přišel Syn člověka, jí a pije - a říkají: 'Hle, milovník hodů a pitek, přítel cel-níků a hříšníků!' Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky."

Matoušovo evangelium 11,16-19

Milí bratři, vážené sestry, setkáváme se při příležitosti vstupu do nového roku 2016. K novému období je dobré se připravit. Možná jste někteří už také uklidili stůl a založili jste si nový diář, nebo jste začali plnit nové kolonky v kalendáři v počítači. Ta nejlepší příprava na nový rok bývá u Božího slova, v modlitbě, v pokání, ale také ve chválách a dobrořečení.

Přečetli jsme zvláštní podobenství, které zachycuje scénu, kterou dobře známe z ulic, parků, návsi, hřišť a dvorků. Děti si hrají, nebo si chtějí hrát, ale nemohou se dohodnout na tématu své hry. Často taková neshoda končí křikem a rvačkou. V podobenství Pána Ježíše si jedna skupina dětí chce hrát na svatbu. Má to být radostná hra plná hudby, zpěvu a tance, jak vypadaly radostné a slavnostní příležitosti v Izraeli. Druhá skupina dětí si chce hrát na pohřeb (chtějí hrát tru-

chlohru, tragédii). Pán Ježíš chtěl tímto obrázkem vykreslit současnou generaci. Tehdejší hladinu společnosti rozčeřily dvě výrazné osobnosti a dva životní styly. Jednou osobností byl Jan Křtitel a druhou osobností Ježíš z Nazareta. Jan Křtitel byl postavou jakoby vyloupenou ze Starého zákona. Prorok, který přinášel nejen poselství slova, ale kázal také svým životním příběhem a svým jednáním. Pro řadu lidí byl fanatikem - asketou - často nejedl a nepil - postil se, žil jednoduchý a kající život, pobýval v poušti, nosil extravagantní oděv.... jeho poselství bylo přísné a náročné. Někteří o něm řekli, že je posedlý. Ježíš z Nazareta byl postavou jinou. Nevyhýbal se lidské společnosti. Absolvoval různá setkání, svatby, slavnostní večere a to i v domech podivných a podezřelých lidí jako byl např. celník Zacheus. Někteří o něm řekli, že je milovník hodů a pitek. Nevyhýbal se setkání s nenáviděnými výběřčími daní - celníky; neopovrhoval ani viditelnými hříšníky, jako byla lehká žena; zastaví se i s podezřelou a nábožensky nečistou samařskou ženou. Ale jeho království nebylo z tohoto světa. Jaký tedy jeho vystoupení může mít efekt, jak to může člověku pomoci? Co k tomu dodat? Byl to přítel celníků a hříšníků! Jak by mohl být skutečným přínosem pro lidi?

Matoušovo evangelium tímto příběhem podtrhuje: Současná generace se jeví, jako hrající si děti na ulici. Hádají se mezi sebou a nemohou se shodnout, na co si budou hrát. Lidé jsou jako děti; smýšlejí dětinsky. Hrají si. Dětské je se pro něco na chvíli nadchnout a potom rychle vychladnout, stát se lhostejnými. A nejen děti, ale i dospělí se často hádají s druhými. Matoušovo evangelium shrnuje: *Hráli jsme vám a vy jste netancovali, naříkali jsme a vy jste nelomili rukama.* Chtěli jsme si hrát na slavnost, např. na svatbu, chtěli jsme zpívat, radovat se a vy jste netancovali. Potom jsme si chtěli hrát na něco vážného, na pohřeb, a vy jste nelomili rukama a nevyjadřovali svůj zármutek.

Není to pohled i na současnou generaci? Za totality se někteří lidé hnali na varhanní koncerty, dokonce jsem slyšel i o vylomených dveřích kostela. Lidé hledali transcendentno. Dnes táhne obrovská nabídka spiritualit východních náboženství, také jsou populární různé životosprávy a diety. Rozšířené je hnutí New age či panteistické (zbožšťující) vnímání přírody a člověka Pán Ježíš se ptá, zda to není jen dětská hra? Je to skutečné hledání smyslu života? Je to skutečně touha po Bohu, po odpuštění hříchů.... Často takový zájem o duchovno bývá na chvíli. V uplynulých dnech různé vánoční bohoslužby navštívila podle odhadů 1/3 obyvatel ČR. Je to skutečná touha po Bo-hu? Nebyl to jen zákmit zájmu o duchovno, než člověka opět skřípnou existenční starosti a začne vítězit konzumní životní styl a tvrdý materialismus? Lidská náladovost, hádavost, výčitky, nestálost....

Jiní si chtějí hrát na pohřeb. Jsou pesimisty, uzavírají se do svého domova, bytu, chalupy... Izolují se od

společnosti, nechť se s druhými setkávají. Hrají si na skeptiky, lomí rukama nad společností, nad lidmi, nad politikou, nad ekologií, vlastně skoro nade vším....

Podobenství je uzavřeno slovy: *Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky*. A zde se dostáváme k návaznosti na mudroslovnou literaturu Starého zákona. Moudrost je v knize Přísloví personifikována - zosobněna. Moudrost v Bibli mluví. Četli jsme o moudrosti, která až pronikavě volá, vyzývá, varuje... Tato moudrost, to je Bůh sám. Boží moudrost, která vede ke skutečnému životu. Zaznívá otázka: *Dokdy budete, vy prostoduši, milovat prostoduchost? Obrátte se, když k vám promlouvám.....Nechám na vás proudit svého ducha*. To je Boží hlas. A na tuto Izraeli dobře známou Boží moudrost navazuje Pán Ježíš: **Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky**. Moudrý je Jan Křtitel a moudrý je Pán Ježíš. Jejich životy mluví, i když to byli Boží služebníci tak rozdílní. Na jedné straně asketická postava nekompromisního proroka Jana a na druhé straně Ježíš - přítel celníků a hříšníků. Toto podobenství je vyprávěno také Lukášem. V jeho vyprávění je důraz na životní styl a u Matouše na skutky - činy. To je to, čím je moudrost ospravedlněna. Jan připravoval cestu tomu, který jde za ním a je větší než on. Ježíš z Nazareta navázal na Jana a výzvu k pokání a zvěst o blížícím se příchodu Božího království doplnil o znovuzrození - proměnu z Ducha svatého. Jak v Janovi, tak v Ježíšovi se světa dotkla Boží láska a Boží moc.

V tomto podobenství i my můžeme nalézt sama sebe. Nejsme i my křesťané jako děti na hřišti? Někteří chtějí hrát radostně a nedovedou pochopit ty, kteří chtějí hrát na nárek. A ti, kterým vyhovuje smutek a zasmušilost, nedovedou pochopit ty, kteří se radují. Musel jsem u tohoto textu myslet také na sebe. Nechci si jen na něco hrát? Nechci jen něco, co zrovna vyhovuje mé náladě, mé psychice, mým názorům, mému vkusu, mým emocím...? A co v církvi - co naši přísní „strážci pečeti“ (jak je nazývá kolega Daniel Fajfr). Co ti přísní bratři a sestry, milovníci muzeí a síni tradic, kteří nesnesou žádnou změnu, kteří by církev měli nejraději jako byla v 50. letech? Dokonce někdy řeknou, že vstoupili do jiné církve, než je ta dnešní. A na druhé straně co ti, kteří se chtějí bavit a pohrávají i dobrými křesťanskými tradicemi a jakoby neměli pochopení pro hluboké zápasy, bolesti a krize lidských životů? Proč se tolik polarizujeme?

Někdy se více oddělujeme od světa a jeho zápasů a ještě tomu říkáme posvěcení, a jindy zapadneme do světa a jeho myšlení až po uši a myslíme si, že to je následování. Někteří přirostou k formám služby a neuvědomují si, že naši bližní potřebují evangelium v jiném obalu, aby ho mohli pochopit. Proč někteří mluví stále o evangelizaci a zapomínají na diakonii? A proč sociálně ladění křesťané podceňují evangelizaci, jakoby ji někdy vůbec bylo dost? Před časem jsem znovu slyšel: Proč se zajímáme o alkoholiky,

narkomany, zneužitě, zlomené a zdeformované? To nemůžeme sloužit normálním lidem? Zůstal jsem zírat - ví tento člověk vůbec o světě? Ví, jaký je současný člověk a jaké jsou dnes běžné problémy? A potom, copak si můžeme vybírat? Pán Ježíš byl přítelem celníků a hříšníků. Copak to byli lidé bez problémů? Byli to snad zdraví lidé? Ježíš řekl: *Zdraví nepotřebují lékaře*. Proč přirosteme ke svým myšlenkovým schémům, proč nás formují naše zkušenosti na celý život? Proč se stáváme zajatci kultury, ve které jsme vyrůstali? Nejsme jako hrající si a hádající se děti? Proč některé věci tvrdě kritizujeme a odsuzujeme? A proč jiné nekriticky obdivujeme a vyvyšujeme? Nepodobáme se těm, kteří (podle jiných slov Pána Ježíše, Mt 23,24) obřadně cedí komára, ale klidně požírají velblouda? Není už na čase nechat dětskou revnivost a hádky? Není už na čase se zaměřit na podstatné principy Kristova evangelia? Někomu z nás bude bližší způsob Jana Křtitele a druhému zase způsob služby Ježíše z Nazareta, ale za chvíli se to otočí a dětské rozmary nás povedou k jiným konfliktním bodům. Nepodobáme se někdy dětem, které si hrají? Bývá krásné pozorovat děti, když si hrají. Je pravda, že se při hře často hádají. Ale hrozné je, když se křesťané při své službě přou mezi sebou a loď se zatím potápí. Dnes je třeba si se vši naléhavostí uvědomit, že jsme na lodi lidské společnosti, která má mnoho děr. Je zde proces globalizace, přelévají se národy, vlny utečenců, různé kultury, pracovní trhy, peníze; ale přelévají se také různé náboženství, životní styly, různé mravní i nemravné hodnoty a nad tím vládne a mnohé ovlivňuje tzv. sedmá velmoc - média. I my jsme určováni světem víc, než jsme ochotni uzнат. Proti současným trendům se objevují protitlaky, odstředivé tendence. Jindy zase letargie, malomyslnost a zoufalost.

Do těchto zápasů a všeho vření Pán Ježíš říká: **Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky**. Podívejme se na styl života Jana Křtitele a Pána Ježíše! Podívejme se na tyto velikány! Dva naprosto rozdílné styly služby. Mezi nimi byl obrovský vzájemný respekt. Jan Křtitel řekne o Ježíši, že mu není hoden zavázat řemínek u obuvi a Pán Ježíš řekne o Janovi, že mezi syny ženskými se nenarodil nikdo větší, než je Jan. Dva rozdílné přístupy, dva rozdílné styly, dvě rozdílné osobnosti a každý z nich měl jinou roli v dějinách spásy. Boží moudrost byla ospravedlněna jejich skutky. To, co jim bylo společné - byla opravdovost, věrnost, upřímnost, ryze, odvaha víry, láska k lidem, nenávisť k hříchu....

Jak skrze mě a jak skrze tebe promlouvá Boží moudrost? Jak je v našich životech tato moudrost ospravedlněna konkrétními skutky? Boží moudrost se má v našich životech prosadit. To není dětský rozmar. Boží moudrost, to je životní styl služebníků Ježíšových. Boží moudrost, to je dnes Kristus, to je život v Duchu svatém, to je víra, která se prokazuje skutky, to je naděje, která nezahanbuje a to je láska, která se

obětuje. K takovému náročnému a přece krásnému životu nás Kristus zve jako jednotlivce, sbory i jako církve. Nedejme se vést dětskými rozmazy. Nestavějme jednotlivé služebníky a jejich práci proti sobě. Hledejme jednotu Kristova lidu v jeho rozmanitosti. Dejme se v novém roce vést Božím slovem a choďme Duchem. K tomu nám dopomáhej Bůh!

Pavel Černý,
kázání ve Sboru CB Praha 1, Soukenická 15
dne 1. 1. 2016

Toto kázání je možné také vyslechnout na
<http://cb.cz/praha1/listy/stranky/audio.php>

Připomenutí – verše pro rok 2015

Sbor

Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu. (*Žalm 34,9*)

Stanice Neveklov

Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh milosrdný, nenechá tě klesnout a nepřipouští tvou zkázu. (*5. Mojžíšova 4,31*)

Stanice Kralupy nad Vltavou

Kéž by tvá ruka byla se mnou a zbavila mě zlého, aby na mne nedolehlo trápení! (*1. Paralipomenon 4,10*)

Skupinka v Mělníku

A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. (*1. Korintským 15,58*)

Alianční týden modliteb 2016

Téma týdne: Radost, kterou vám nikdo nevezme

ATM 2016 se v této podobě koná ve vnitřní Praze na základě spolupráce iniciativní ekumenické skupiny kazatelů sborů několika křesťanských církví od **pondělí 4. 1. do čtvrtka 7. 1.**

Všechny modlitební večery začínají v 18:30.

Datum	Místo	Shromáždění vede	Biblickým úvodem poslouží
Pondělí 4. 1.	Církev bratrská, Praha 1, Soukenická 15	Pavel Černý	Lubomír Ondráček (KS) P. Josef Čunek (ŘKC)
Úterý 5. 1.	Evangelická církev metodistická, Praha 2, Ječná 19	Ivana Procházková	Jakub Malý (ČCE) Daniel Majer (CČSH)
Středa 6. 1.	Českokobratrská církev evangelická, Praha 8 – Libeň, U Pošty 1098/6	Roman Mazur	Ivana Procházková (ECM) Erik Poloha (BJB)
Čtvrtek 7. 1.	Církev bratrská, Praha 5 – Smíchov, Vrázova 4	Bronislav Matulík	Ivana Macháčková (CČSH) Petr Grulich (CB)
Čtvrtek 7. 1.	Bratrská jednota baptistů – Praha 3 Vinohradská 68	Setkání pro mládež	Shromáždění mládeže

Podrobný program biblických textů a témat je ke stažení např. na: http://www.ea.cz/132/aliancni_tyden_modliteb_2016

Hle, dítě se nám narodilo,
syn je nám dán,
vládu má na svém rameni
a dostal jméno
podivuhodný rádce,
mocný Bůh, věčný otec,
kníže pokoje.

Kéž je rok 2016 naplněný láskou, radostí a pokojem.

Marie Raichlová, roz. Štěrbová

(13.6.1919 Kutná Hora – 26.12.2015 Praha)

Milí přátelé, s vděčností a láskou si dnes připomínáme život výjimečné a vzácné ženy, Marie Raichlové, ale i se smutkem, že její život zde na zemi se již uzavřel.

Je to v našem životě často, že význam mnoha skutečností i životů lidí si nejvíce uvědomíme, když je ztratíme. Víme, že svět je křehký a i náš život je křehký. To, co nás obklopuje, je pomíjivé, spojené s časem a místem, a přeci něco zůstává a nikdo nás o to nepřipraví. Je to naše přátelství a láska. A naše víra a naděje nás utvrzuje v tom, že láska jednou překročí práh věčnosti. Smrtí se ztrácejí úsměvy, slova, doteky, ale neztratí se to, co jsme krásného a vzácného prožili.

Marie se narodila 13. 6. 1919 jako 5. dítě v rodině Štěrbových, první syn však brzy po narození zemřel, a tak měla po svém narození nejstarší sestru Lydii (1912), Růženu (1914) a bratra Jaroslava (1916). Marie však byla předčasně narozená, nedonošená a její otec později vzpomínal, jak tetička Hurtová říkávala, že se s Mařenkou budou muset brzy rozloučit, že nikdy nevyroste. Snad pomohlo teplé červnové počasí a možná už tehdy i velká vnitřní životní síla. Tatínek Josef Štěrbá zaznamenal do rodinné Bible tuto zprávu:

Dne 13. června radovali jsme se z narození naší malé Mařenky.

S volbou jejího jména spojeno bylo vroucí, ano i srdečné přání, aby i ona vyvolila si tu dobrou stránku, která by nebyla odňata od ní. Zároveň s příchodem jejím oslavovali jsme Boha našeho, první rok osvobození našeho milého národa, ovšem též s touhou, aby jako to naše zrozené nemluvně, vyvíjela a zdárně k Boží cti kvetla i naše nově zrozená, od otců našich vyprošená republika.

Při svatém křtu br. kaz. Adlof nás velice povzbuzoval a těšil, že od Otce našeho jest každé dáni dobré, tak abychom přijali tento dar, toto dítě s radostí a nebránili mu přijíti k tomu dobrému Pastýři Pánu Ježíši.

Ano, bylo to v nadějně době, rok po skončení 1. světové války, které se otec Josef musel jako voják aktivně účastnit, v 1. roce nové Československé republiky. Nebyla to však doba lehká, zápas o živobytí byl nesnadný, i když se všichni v rodině Štěrbových hodně snažili. Rodina žila v Kutné Hoře, kde měli rodiče v té době malý obchod.

Později se narodily do rodiny Štěrbovy i další děti: Vlastimil (1921), Miloš (1923), Dobroslava (1925) a Zdeněk (1928). V roce 1941 se rodina odstěhovala na Jizbici u Načeradce a pronajali si statek o 85 ha půdy, kde pak hospodařili.

Celé 20. století bylo obdobím, kdy se ve světě mnohokrát šířilo násilí, - revoluční i válečné, kdy se probouzela zloba a nenávist a nad světem přecházely těžké bouře.

Radost nad získanou svobodou našeho národa po vzniku 1. republiky se brzy proměnila v úzkost a strach před ohrožením samotné naší národní existence.

A v době, kdy naše milá Marie začínala studovat na Filosofické fakultě UK, v Evropě začíná 2. světová válka a vysoké školy byly zavřeny. Období po válce bylo jen na krátko svobodné a bylo vystřídáno dlouhou dobou komunistické vlády a nové nesvobody a Jizbice se proměnila ve státní statek. Marie se odstěhovala do Prahy a zde pracovala v Ústavu matematických strojů na Loretánském náměstí, kde se pod vedením doc. Antonína Svobody postavil první československý počítač SAPO. V matematickém ústavu poznala Marie svého vzácného manžela doc. dr. Jiřího Raichla, autora několika odborných knih o programování.

Marie a Jiří nebyli v době totality poznamenáni celkovým úpadkem společnosti, ale spolu si trvale zachovávali svůj vnitřní bohatý duchovní svět a to nejcennější – přátelství a lásku – šířili i kolem sebe. Byli po mnohá léta spojovacím článkem mezi rodinami příbuzných a tam, kde bylo třeba, rádi a ochotně vždy jiným pomáhali. Jejich přátelství k mnoha lidem překračovalo i hranice, zejména v Lotyšsku, Německu, Švýcarsku.

Lidský život by neměl být jen zápasem o osobní štěstí, o získání materiálního bohatství, postavení, o moc, to všechno jednou pomine, jde o mnohem více. Kdyby člověku šlo jen o blahobyt a štěstí, bez všech dramat, zápasů a stálého úsilí, kdyby se tomu všemu člověk sobecky vyhýbal, byl by takový život přízemně plochý, bez potřebné vertikály k P. Bohu. A bez víry v Boha bychom nemohli najít pravý životní smysl a cíl. Víme, že Mařenku celý život provázela křesťanská víra a naděje a to i v dobách nesnadných, kdy by mnozí jiní na jejím místě rezignovali, naříkali nad světem i jinými lidmi a trápili se svými bolestmi.

V době nemoci svého otce o něj se svými sestrami, Lydií a Dobroslavou pečovala a sloužila mu až do jeho smrti v roce 1976.

V roce 1981 onemocněla poprvé zhoubnou nemocí, ale po operaci se uzdravila. Tehdy jí manžel v psaní oslovuje „*Má jediná lásko, tak rád bych Tě nějak posílil...*“. A v knize J. L. Hromádky „*Evangelium o cestě za člověkem*“ si Jiří zvýraznil text, kde se mluví o lidech, kteří uvěřili a stali se vyznavači víry: „*Navenek jde o prostý, nenápadný projev duchovního společenství. Nic okázalého a oslnivého. Ale v této nenápadnosti, všednosti a obyčejnosti odehrává se děj mezi Bohem a člověkem. Bůh nám posílá do cesty své posly a svědky, kteří třeba ničím nevynikají. Nenesou na sobě nic mimořádného a oslnivého, ale právě oni svým slovem, pohledem, příkladem, svou věrností a opravdovostí v nás probouzejí srdce, otevírají naše uši, abychom slyšeli a naše oči, abychom viděli.*“ K textu Jiří připsal Mařenka.

Jiří Raichl v lednu 1990 ve věku 62 let zemřel.

Po roce 2000 se starala o svojí nejstarší sestru Lydií, která několik let u ní bydlela. Později ji každý týden navštěvovala v domově Bethesda, kde jí spolu s Dobroslavou zpívaly milované křesťanské písně.

Velkou radost jí dělaly ruční práce, kterými obdarovávala mnohé své přátele. Háčkovala krásné vánoční ozdoby, které mnozí z nás i o posledních Vánocích věšeli na vánoční stromky.

Na Mařence bylo vidět, že si uchovala víru a statečnost a také životní radost až do konce života. Přes další těžkou zhoubnou nemoc, která ji postihla v roce 2013 z ní dále vyzařovalo to největší, - přátelství, láska a vděčnost, kterou projevovala k širokému okruhu přátel a příbuzných. Ještě krátce před posledními Vánocemi nechala s radostí připravit asi 25 dárků pro své milé.

Věřím, že její dobré skutky, láska a radost zůstanou s jejím jménem zachovány tady na zemi v našich srdcích a jsou zapsány i v knize života na věčnosti.

Robert Kunft

rozloučení s Marií Raichlovou v sobotu 2. 1. 2016, Sbor CB Praha 1 – Soukenická 15

